

Az utca vagányai

Flóra kiabál. *Dicsőség, dicsőség*, ordítja az utca végéről. Mi a másik sarokról irigykedünk rá. Megcsinálta, újra. A héten ötödször, ami azt jelenti, hogy lesz egy szabad pontja, megússza a játék legrosszabb részét. Én is irigykedek, hiába ő a legjobb barátnőm, versengünk, folyamatosan és mindenben, legyen szó matekról vagy kémiáról, fára mászásról vagy bújócskáról. Hatan sétálunk felé, Tomi mindenkit megtalált, Ákos meg egyébként sem vett részt a „saroktól sarokig” játékban. Ennek az a lényege, hogy elbújás után – ellentétben a hagyományos bújócskával – nem marad egy helyben az ember, hanem, miután kiválasztotta az utca egyik vagy másik sarkát, lassan elkezd mozogni az ellenkező irányba. A cél a dicsőség megszerzése, azaz úgy eljutni a másik félre, hogy azt a hunyó ne vegye észre. Viszonylag egyszerű, ha a számláló úgy dönt, nem arra a sarokra indul, ahova mi elbújtunk. Ilyenkor arra kell ügyelni, hogy a mozgást – legyen az lassú séta vagy óvatos futás – akkor végezzük, amikor a hunyó hátat fordít nekünk. Tanácsos környezetbe olvadó ruhát viselni, úgy nehezebb felfedezni minket. Nekem általában előre kitalált taktikám van, ahhoz igazítom magam. Ha a fűben bújok meg, a zöldes-feketés trénerkámat veszem fel, hogy a levelek és a föld egybeolvadjanak velem, ha pedig inkább az úton és a fal mellett araszolok előre, szürkés árnyalatot öltök magamra. Jó vagyok „saroktól sarokig”-ban, bár igazából Ákos a király, ezen a héten viszont Flórának van jó sorozata. Remekül ismeri fel a környezetét, ráérezett, mikor és hogyan kell megindulnia. Kétszer is sikerült neki úgy véghezvinni a küldetést, hogy a hunyó az ő irányába indult. Flóra meghúzta magát az árokban, vagy az elhagyott ház bedeszkázott ablaka mögött, s amikor megúsza a dolgot, szépen lassan eljutott a másik sarokra. Ez legalább akkora tett, mint elvenni Rafael Nadal adogatását salakpályán. Flóra egy héten belül kétszer csodát művelt, erre még Ákos is ritkán képes.

Az utca felénél, Laciék háza előtt találkozunk, én a fiúkkal vagyok, Flóra pedig vigyorogva dörgöli az orrunk alá a sikerét.

Hát, asszem, én a héten egy körből kimaradok, mondja kissé nagyképpően.
Elegem van a bújócskából, inkább klikkerezzünk, tör ki Tomiból. Látom a fiúkon, hogy nehezen viselik a vereséget, klikkerben sokkal jobbak nálunk.

Mindjárt sötétedik, inkább üljünk le és beszéljessünk, mondom én, s Flóra rögtön mellém áll.

Srácok, nekem még van házim, hazamegyek, és majd holnap folytatjuk, közli kissé szomorúan Lóri.

Ajj, ne már!, válaszolunk kórusban.

De, muszáj megcsinálnom, különben bajba kerülök.

Hát jó, te tudod, amúgy anyukád még nem szólt, hogy menj be, mondom, de Lóri elköszön, és már a kapu csukódását halljuk.

Mi megfogyatkozva beszélgetni kezdünk. Laciék háza előtt van egy hatalmas bokor, beköpi a legyek, de jó meleg van bent, megtartja a hőt, és ilyenkor estefelé, amikor kezd hűvös lenni, itt a legjobb. A fiúk egy le-tört faággal játszanak, söprögetnek valamit a lábuk előtt, köröket rajzolnak a poros földbe, Flórával egy vastagabb gallynak támaszkodunk.

Nem írta fel magát a falra, említi meg Ádám, aki alig-alig szólalt meg ma.

Húzzunk be neki egy reckát, nem maradhat le az utca vagányai között, feleli Flóra.

A bokorral szemben a ház falába belevéstük a nevünket mind a heten, fölé meg azt írtuk, hogy az utca vagányai. Strigulákat vésünk bele, amikor a szabadban játszunk, így számoljuk, ki hányszor volt kint, ezzel jelezzük, hogy nem felejtjük el egymást, semmi lógás, mert azt zokon vesszük. Ádám jócskán le van maradva, de ő majdnem két hétig nyaralt Horvátországban, így igazolt a hiányzás. Odahúzom a madzagra erősített szász szöveget a falhoz, és erősen nyomom, hogy meglátszódjon Lóri ittléte.

Így mindjárt jobb. Amúgy egészen egyformák vagyunk, Tomi vezet eggyel, második Flóra és én, de Lóri és Laci is csak kettővel vannak lemaradva. Ákos és Ádám más tészta.

Csak Ádám szokik meg minden évben, jelenti ki Flóra. *Állandóan nyaral-gat, hol itt, hol ott, minket soha nem hív meg.*

Talán majd jövőre. Az őszi idén is szervezett valamit, arra elmehetnénk így csoportostul, mondja Laci, és mindenki helyeslően bólogat meg igenel, mert jó lenne tengert látni és a homokban játszani a többiekkel.

Elhessegetem a legyeket, közben a fiúk a Dragon Ballról tárgyalnak, hogy Son Gohan átalakult és felülmúlja az apját, nem sima szupercsillagharcos, hanem hiperharcos, villámok cikáznak a sárga aurája körül, biztosan legyőzi a főellenséget. Flórával is nézzük a Dragon

Ballt, minden hétvégén felkelünk délelőtt, hogy lássuk az új részt, a többieknek egész gyűjteményük van a szereplőkről. Amikor mi, lányok, kettesben vagyunk, a fiúk verekednek a figurákkal. (Egyszer annyira összeveszték, hogy Vegita vagy Son Goku az erősebb, hogy Tomi szülei szedték szét őket.)

Ádám hirtelen elkezd kiabálni, morog, meg nagyon hülyén áll, megfeszíti az izmait, behajlított térdekkal terpeszben vág komoly képet, és koncentrálni. Tomi, Laci meg Ádám hangosan röhögnek, Ákos szinte fetreng az öröm fájdalomtól, Flórával nem tudjuk mire vélni az egészet, aztán rájövünk, hogy megint eljutottak addig, hogy azt hiszik, csillagharcosok, és át akarnak alakulni. *Hinni a templomban kell*, mondanám nekik, ám valójában tetszik ez a hülyéskedés.

Nem megy, nem megy, nem igaz!, mérgelődik Ádám, aztán ő is elröhögi magát. *Soha nem fogok ezzel leállni, egyszer elérem az első szintet.*

Mosolygok, nézem a falon a véséseket, arra gondolok, hogy milyen jó lenne, ha mind a hatan szupercsillagharcos lennénk, és megmentenénk a Földet a gonosztól, nem kellene iskolába se járnunk, csak mi heten, együtt, később a családdal meg a csillagharcos gyerekeinkkel. Lányok is lehetnek csillagharcosok, senki nem állítja az ellenkezőjét, az utca vagányai helyett a bolygó megmentői felirat állna Laciék falán. Ebben a sötétben is világítani tudnánk, ránk tört az este, és hirtelen anyukák kiabálását halljuk, *befelé, Tomi, befelé, Ádám*, úgyhogy mind a ketten lehajtott fejjel veszik kézbe a százas szöveget, és húznak maguknak egy csíkot a nap végén.

Holnap?, kérdezi Ádám.

Persze, három körül, feleli Laci.

Mindenki megindul hazafelé, én vagyok az utolsó, aki sorra kerül. Véssek a falba. *Az utca vagányai, milyen jól*, gondolom, *itt mindig sok gyerek játszott, előttünk Flóra idősebb testvérei, meg az elhagyott házban is laktak valakik. Ők elmentek, de maradt még élet, lesz utánunk is. Azért az se lenne rossz, ha az utca vagányai megmaradnának, és a szüleink házáat örökölnénk, a mi gyerekeink lennének a következő generáció.* Bezárom a kapukat, a kutyánk a hátsó kertből szalad felém, megsimogatom, és bemegyek a házba. Örülök, jó kedvem van. *Az utca vagányai*, ismételtetem a fejemben, *olyan biztos pontnak tűnnek nekem mindannyian.* Lefekvés előtt csöndben megpróbálom elérni a szupercsillagharcos szintet. Sikerül, égnek áll a hajam, fényesség árad belőlem, és bevilágítom az egész szobát. Nagyon kifáradok az erőlködésben, lefekszem aludni. Majd holnap elmesélem a többieknek. Biztos el se fogják hinni.